

LIS LUCASSEN

MISVERSTAND

in de middle of nowhere

Lis Lucassen

Misverstand in de Middle of Nowhere

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Oeps...

Misschien is ‘oeps’ niet echt de meest toepasselijke reactie als je zojuist iemand hebt neergeslagen met een... Ik kijk nog een keer naar het voorwerp in mijn hand. Met een hockeystick. Van de grond klinkt een luide kreun, of een grom. Of iets daartussenin. Gevolgd door een stevige vloek.

‘Liggen blijven. Anders kun je meer klappen verwachten!’ zeg ik stoerder dan ik me voel. Ik knijp de stick nog even extra stevig in mijn handen en schuifel voorzichtig richting de slaapkamerdeur, waar toevallig ook het lichtknopje is.

Waarom heb ik mijn telefoon ook in hemelsnaam beneden laten liggen? Zo zie je maar weer, neem altijd je mobiel mee naar boven, zodat je direct de politie kunt bellen als er een vreemde man je slaapkamer binnendringt.

Nou ja, technisch gezien is het niet echt mijn slaapkamer. Of eigenlijk technisch dus wel maar...

Ik schud mijn hoofd. ‘Liggen blijven,’ herhaal ik. Mijn stem trilt gelukkig iets minder. Dan ben ik bij het lichtknopje. En de deur. Even moeten mijn ogen wennen aan het felle licht dat de slaapkamer in knalt, maar na een paar keer knipperen kan ik goed zien wat er voor me ligt. Ik slik.

Zijn inbrekers op het platteland altijd zo aantrekkelijk?, is mijn eerste gedachte, direct gevolgd door: Dat gaat een behoorlijke bult worden.

‘Ik ga nu naar beneden om de politie te bellen,’ meld ik en ik schuifel verder naar de deur.

‘Tuurlijk,’ klinkt het vanaf de grond. De inbreker komt iets omhoog en gaat met zijn rug tegen de rand van het bed zitten. Hij heeft bruine ogen en donker haar dat rommelig op zijn hoofd zit. Over zijn voorhoofd loopt een stroompje bloed, dat langs zijn ooghoek en wang zijn nek in loopt. Hij schijnt het niet eens te merken. En zijn bruine ogen staan... verontwaardigd? En wie zegt er nou ‘Tuurlijk’ als hij straks wordt gearresteerd? Zijn ze hier in de provincie allemaal zo kierewiet?

Ik wijs met de hockeystick in zijn richting. ‘Ik meen het, hoor.’

De inbreker vernauwt zijn ogen. ‘Misschien moet je eerst even ademhalen, Doortje, dan kunnen we dit misverstand direct uit de wereld helpen.’

Doortje? Hoe weet die verwarde knakker mijn naam?

Hij komt overeind en wrijft met zijn hand in zijn hals. Dan pas ziet hij het bloed. Voorzichtig gaan zijn vingers naar zijn hoofd, waar hij wat duwt en port. Zijn gezicht vertrekt even in een grimas.

‘Hoe weet je hoe ik heet?’ Ik bedenk of ik spullen beneden heb liggen waarop mijn naam staat. Als hij daarin zou hebben rondgesnuffeld – ik onderdruk een rilling – zou dat verklaren hoe hij mijn naam weet. Maar op al mijn post staat Dorothee Grosse, niet Doortje. De enige die me zo noemde, was mijn opa.

Langzaam begint ook de omgeving tot mijn verwarde, slaperige brein door te dringen. Toen ik vannacht het bed in rolde, heb ik het licht niet aangeknipt. En nu ik om me heen kijk, realiseer ik me dat dit absoluut niet meer de logeerkamer is die ik ken uit mijn jeugd. Alle tierelantijntjes die er vroeger stonden, zoals het kastje met de oude parfumsflesjes en de zilveren poederdoos van mijn overgrootmoeder, zijn verdwenen. Aan de muur hangt een flatscreen en in het midden van de kamer staat een stijlvol steigerhouten tweepersoonsbed, waar ik tot een halfuurtje geleden

heerlijk in heb geslapen, en in de hoek staat een sporttas. Dezelfde hoek waar ik de hockeystick vandaan heb gehaald. Misschien had ik me toen ik dat ding als wapen pakte direct moeten realiseren dat het vreemd was dat er een hockeystick in de logeerkamer van mijn zevenentachtigjarige opa stond. Maar aangezien er op dat moment een inbreker door het huis banjerde, had ik terecht wat andere prioriteiten...

Kort schiet het door me heen dat ik misschien de verkeerde boerderij ben binnengestapt.

Die gedachte schud ik snel van me af. Ik weet absoluut zeker waar ik moet zijn.

Shit? Hoe ben ik nu weer in deze situatie verzeild geraakt?

Ik werp een blik op de bruinogige inbreker, die er bij nader inzien helemaal niet zo verward dan wel inbrekerig uitziert en die me inmiddels met onverholen interesse aan het opnemen is. Wat misschien ook niet zo raar is, aangezien ik hier in een hemdje en slaapshorts met een hockeystick in mijn hand in de hoek van een vreemde slaapkamer sta. Wie lijkt er nu kierewiet?

Hoe ik in deze situatie verzeild ben geraakt?

Simpel. Door iets te doen waarvan ik al direct toen het op mijn pad kwam, wist dat het een superslecht plan was.

1

Vijf dagen eerder

Opa is dood.

Ik kijk het kantoor van de notaris rond. Mijn oog blijft hangen op de grote klok in de hoek. Het is een bizar lelijk ding. En hij loopt ook niet. Er komt geen geluid uit, geen enkel tikje. Helemaal niets. Wat heb je aan een klok die het niet doet?

‘Mevrouw Grosse?’

‘Wat?’ Met tegenzin draai ik mijn hoofd naar de beste man. Mis ik hier die vergadering voor? Philip was niet blij vanochtend toen ik vertelde dat ik eigenlijk direct weg moest. Natuurlijk had ik de brief pas gisteren uit de stapel post getrokken. De administratie bijhouden is niet mijn sterkste kant.

Daarbij, mama had ook wel iets kunnen zeggen. Volgens me-
neer de notaris met de ingewikkelde naam die ik gewoon niet kan onthouden, heeft hij contact met haar gehad. Ze wist al meer dan twee weken dat opa dood en begraven was en heeft al die tijd niets gezegd. Ik ben behoorlijk boos op haar. Oké, ik had niet veel contact meer met hem. Eigenlijk heb ik mijn grootvader niet meer gezien sinds mijn tiende. En oké, mijn moeder en haar schoonvader waren niet bepaald elkaars beste vrienden en dat is nog zacht uitgedrukt, maar toch. Ze had op z’n minst wel iets kunnen zeggen?

‘Wat zei u?’ herhaal ik, nu beleefd met wel drie woorden.

‘Uw grootvader heeft u benoemd tot erfgenaam.’

De man heeft een veel te grote neus. Het maakt dat zelfs zijn bril, van het type ‘jampotglaasjes’ klein lijkt. Hij moet verdomd goede ogen hebben om door die bril te kunnen zien.

Dan dringen zijn woorden tot me door. Ik kijk naar de stapel officieel uitzijnde papieren op zijn bureau met een walging alsof die papieren zouden kunnen transformeren tot iets naars uit een horrorboek om me te verslinden.

‘Erfgenaam?’ Opnieuw een zin van maar één woord. Mijn moeder zou een rolberoerte krijgen als ze wist hoe ik mijn vocabulaire vergeet en mijn goede opvoeding hier te grabbel gooi. ‘Sorry, ik begrijp het niet,’ vul ik gehaast aan.

De notaris zucht en zet zijn bril van zijn neus. Everdingen Ten Cate. Zo heet hij. Dat stond tenminste op de brief en op de gevel van het statige gebouw waarin hij kantoor houdt. Ik weet niet of ik hier met Everdingen of met Ten Cate te maken heb. Zou het uitmaken? Misschien zijn ze wel totaal inwisselbaar. Een soort eeneiige notaristweeling.

‘In het testament van uw grootvader wordt u genoemd als erfgenaam. Dit houdt in dat een aantal bezittingen van uw grootvader nu overgaat op u. Het huis en de garage, ten eerste. Ook het geld dat op beide rekeningen staat, zakelijk en privé, is voor u. Als u de erfenis tenminste accepteert en voldoet aan de gestelde voorwaarden.’ Everdingen of Ten Cate leunt met zijn ellebogen op tafel en buigt iets voorover. ‘Na aftrek van de notariskosten, natuurlijk.’

Ik heb zijn mond zien bewegen en ook de zinnen gehoord die eruit tuimelden, maar ik heb niet het idee dat ik hem helemaal goed begrijp. Het huis waar mijn grootouders woonden, is een prachtige omgebouwde boerderij op een stuk land in het dorp in de Achterhoek waar mijn vader opgroeide. De garage staat op hetzelfde terrein, mijn opa was automonteur. Althans, hij sleutelde de laatste keer dat ik hem zag nog aan auto’s. Ik weet niet of hij dat de laatste jaren van zijn leven nog deed. Eigenlijk weet ik helemaal niets meer

van mijn opa. Daarom is dit ook allemaal zo onwettelijk.

‘Voorwaarden?’ hoor ik mezelf vragen.

De notaris bladert door de indrukwekkende stapel papier en vindt uiteindelijk de passage waar hij blijkbaar naar zocht. De tekst is bewerkt met een gele markeerstift.

‘Ja. De voorwaarden.’ Hij draait het document naar mij toe en tikt met zijn vinger op de gekleurde letters. ‘U ontvangt de erfenis als u aan de hieronder genoemde voorwaarden voldoet.’

Ik volg zijn vinger en lees de tekst.

- 1. De erfgenaam ontvangt de erfenis niet eerder dan nadat zij dertig dagen onafgebroken in de woning aan de Vordenseweg 28 I-III heeft verbleven.*
- 2. Het is in die dertig dagen niet toegestaan iets aan of in de woning, de garage of op het erf te veranderen of te verwijderen.*
- 3. De termijn van dertig dagen gaat in uiterlijk vier weken nadat de erflater is overleden.*

De frons die ik in mijn voorhoofd voel trekken, zal zeker niet charmant staan. Ik lees de regels nog een keer en denk aan de opa die ik me herinner, een vriendelijke man die hield van raadsels en verrassingen. De man die ik zag breken op het moment dat mijn vader overleed.

Ik bijt op mijn lip. ‘Hoelang heb ik om te beslissen?’

De notaris bladert in de agenda die opengeslagen op zijn bureau ligt. ‘Eens kijken. Meneer Grosse is de derde overleden, dus nog vijf dagen.’ Hij buigt zich weer over zijn papieren en trekt er een los vel uit. ‘Hier. Als u de erfenis accepteert, heb ik een handtekening nodig.’

‘Mag ik er... nog even over nadenken?’

Hij schuift het papier naar me toe, staat op en loopt naar de deur. ‘Ja. Nog hooguit vijf dagen.’

Als hij me afwachtend aankijkt, begrijp ik dat het de bedoeling is dat ik het kantoor verlaat. Snel kom ik overeind, grijp het vel mee en loop de kamer uit.

Mijn hoofd tolt nog na van alles.

2

‘Je had het me op z’n minst kunnen vertellen!’ Ik leun tegen het aanrecht terwijl mijn moeder aan de keukentafel haar nagels lakt. Rood. Natuurlijk.

‘Wat had ik je moeten vertellen, Door? Ik wist niets van die erfenis. En je grootvader en ik hadden geen contact.’ Ze geeft antwoord zonder me aan te kijken, haar ogen blijven op haar handen gericht.

‘Je had me kunnen vertellen dat hij was overleden,’ werp ik zwakjes tegen.

‘En dan?’ Eindelijk kijkt ze op. ‘Wat dan? Had je naar dat gat willen afreizen en hem willen begraven? Als hij zo belangrijk voor je was, had je in die achttien jaar ook weleens bij hem langs kunnen gaan.’

Haar woorden steken. Het is niet dat ik er niet aan heb gedacht. Vooral in het begin miste ik mijn opa ontzettend. Maar de knallende ruzie die hij en mijn moeder hadden voor ze me meenam naar Amsterdam, had diepe indruk gemaakt op mijn tienjarige ik. Het feit dat mijn moeder hem ervan beschuldigde mijn vader te hebben vermoord, is niet iets wat je als kind makkelijk vergeet. En toen ik ouder was, kapte mijn moeder me altijd af als ik begon over ‘ervoor’. Ze wilde niets horen over mijn vader, over de tijd dat we in het dorp woonden en ik bijna dagelijks te vinden was bij mijn grootouders. Eerst dacht ik dat het haar niets kon schelen, dat ze op de een of andere manier haar gevoelens had uitgeschaald. Later realiseerde ik me dat ze het niet kón aanhoren omdat

de herinnering aan mijn vader, de herinnering aan het verlies, te moeilijk voor haar was. Nog altijd is.

Ja, er zijn mannen in het leven van mijn moeder. Veel mannen. Vanavond lakt ze haar nagels niet voor niets, en ze heeft haar vijfenvijftigjarige gezicht zo gladgestreken met make-up dat je haar geen dag ouder dan veertig geeft. Maar al die mannen komen en gaan ook weer. Al die mannen zijn niet haar grote liefde, zijn niet mijn vader.

Ze heeft haar hart nooit meer kunnen verliezen aan een ander. Mijn vader nam dat deel van haar mee toen hij stierf. Het lijkt een droombeeld, het verhaal van ultieme liefde. Maar in het geval van mijn ouders bleek het het verhaal van ultiem hartzeer. Daarom prijs ik me gelukkig met de verstandige verhouding die Ivar en ik hebben. Passie is er niet tussen ons, maar dat hoeft ook niet. We weten wat we aan elkaar hebben. En die passie is eigenlijk ook alleen maar iets wat je vindt in van die flutromannetjes. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van lezen en sinds al die leuke verhalen op Facebook heb ik een paar juweeltjes ontdekt over eilandliefde en samen romantisch stokbroodjes met jam eten, maar toch... Zo gaat het niet vaak in het echte leven. En als het dan wel zo gaat, dan loopt het dus alleen in de verhalen goed af.

‘Wat zit je te dromen?’

Ik zie dat ze opstaat en haar handtas pakt en ineens ben ik kwaad. Zo ontzettend kwaad. Op haar en misschien ook op mezelf, misschien juist op mezelf. De enige kans die ik had om meer over mijn vader te weten te komen, heb ik al die jaren in de Achterhoek laten liggen. En nu is het te laat, want het enige familielid van vaderskant is inmiddels dood en begraven.

‘Ik zit niet te dromen. Met wie ga je vanavond weg? Hans? Of Gerhard? Of Axel? Ik kan ze niet meer onthouden, ik denk dat ik ze maar allemaal Frits noem.’ Ik weet dat het gevoelig ligt aangezien Frits de eerste man was na mijn vader, de eerste van een hele trits.

Ik noem hem in gedachten dan ook altijd Frits Trits. Of Frits Tits, aangezien hij bijzonder geïnteresseerd was in dat deel van mijn moeders fysiek.

‘Dorothee Grosse, zolang je onder mijn dak woont, heb je me te respecteren.’ Haar stem slaat over.

‘Hoe kan ik je respecteren, mam, als je niet eens respect hebt voor jezelf? Ik zet me af tegen het aanrecht en loop de keuken uit. ‘En de keuze om hier weer te wonen, is niet de mijne,’ snauw ik over mijn schouder.

Nee, die keus is geheel eenzijdig gemaakt door Ivar, toen hij besloot die baan in de VS aan te nemen. De huur van ons appartement in hartje Amsterdam kon ik nooit in mijn eentje opbrengen van mijn tijdelijke en vooral allereerste baan als juniormarketingmedewerker met bijbehorend juniorsalaris. Ivar verdiende makkelijk het drievoudige als businessmanager.

Fijn. Dat herinnert me weer aan het feit dat ik die vergadering heb gemist vanochtend en dat ik dus maandag maar extra vroeg naar kantoor moet om de mail door te nemen en het verslag te lezen. Of ik moet het nu doen, in mijn weekend, maar daar heb ik dus totaal geen zin in.

Ik sjok de trap op, naar de slaapkamer die er nog altijd hetzelfde uitziet als toen ik zestien was en luisterde naar *NSYNC, in de tijd dat Justin Timberlake nog krulletjes had. Met een zucht laat ik me achterovervallen op mijn krappe eenpersoonsbed en sluit mijn ogen. Het is vrijdagavond in Amsterdam. Mijn moeder heeft een date. En ik? Ik zal waarschijnlijk met een zak chips voor TVOH eindigen.

Op welk moment is mijn leven verworden tot een sneuheid van epische proporties?

FEELGOOD IN DE NEDERLANDSE OUTBACK

Eerst vertrekt haar vriend naar het buitenland, dan verliest ze haar baan: kan er ook nog iets goed gaan in het leven van Dorothee? Het lijkt er niet op, totdat ze van de notaris te horen krijgt dat ze, onder voorwaarde dat ze erheen gaat en minstens dertig dagen blijft, een boerderij heeft geërfd in de Achterhoek. Omdat ze toch niets te verliezen heeft, reist ze in haar eentje naar de middle of nowhere. Er liggen hier dierbare herinneringen, die al snel naar boven komen wanneer ze in de boerderij van haar grootouders is.

Maar er komt ook iets anders naar boven. Of liever gezegd: iemand. De boerderij blijkt namelijk een packagedeal. Er woont al ene Wes, die blijkbaar een goede band had met haar opa. In haar verplichte dertig dagen hier mag Dorothee niets veranderen of verwijderen, dus ook Wes niet. Ze zitten kortom een maand lang met elkaar opgescheept. En die maand belooft geen makkie te worden.

Lis Lucassen is bekend van onder meer de California Campus-serie. Haar aanstekelijke schrijfstijl en grote dosis humor brengt ze ook weer ruimschoots mee in de Misverstand-feelgoodserie, waarvan dit het eerste deel is.

www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 538281

Z&K